

GETAWAY GAMES

ROOPE LIPASTI

Pakoretki mestaus- lavaltta ✦

WSOY

PAKOPELIKIRJA

PAKORETKI MESTAUSLAVALTA

GETAWAY GAMES & ROOPE LIPASTI

Pakoretki
mestaus-
lavallia ♦

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

© Getaway Games (Ossi Ojala ja Jouni Tomberg),
Roope Lipasti ja WSOY 2022
Werner Söderström Osakeyhtiö

Graafinen suunnittelu Maria Mitrunen

ISBN 978-951-0-49158-4

Painettu EU:ssa

LUKIJALLE

Kädessäsi on pakopelikirja. Nimensä mukaisesti se yhdistää pakopelin ja... kirjan. Itse tarina sijoittuu vuoden 1520 Tukholman verilöylyyn ja on varsinaisessa tapahtumainkuvauksessa suurin piirtein historiallinen. Päähenkilön pulmatilanteet puolestaan ovat pakohuoneammattilaisten kehittämiä ja ne on punottu sisään tarinaan – sinun tehtäväsi on auttaa sankareitamme eteenpäin.

Vaikka tarina on kronologinen, se on hajotettu eri puolille kirjaa. Jokainen kokonaisuus päättyy pulmatehtävään, joka sinun tulee ratkaista saadaksesi tiedon, mistä kohtaa lukemista tulee jatkaa.

Pulman ratkaisun perusteella löydät kirjan lopussa olevasta taulukosta (sivu 222) sivunumeron, josta tarina jatkuu. Jos tehtävä tuntuu liian kiperältä, voit katsoa vihjeitä kirjan lopussa olevasta vinkkiosiosta (sivulta 194 alkaen). Vinkkiosion lopusta löydät myös tehtävän oikean ratkaisun.

Saatat tarvita kynää ja paperia tehtävien ratkaisemisessa. Kirjan takaliepeessä on irtileikattavia kirjanmerkkejä, joita voit käyttää apuna kirjan eri kohtien merkitsemisessä.

Siirry nyt vinkkiosion esittelyyn sivulle 194 ja toimi siellä olevien ohjeiden mukaan, niin pääset aloittamaan pakoretken...

JOS TULIT TÄLLE SIVULLE SIVULTA 125
SALAKÄYTÄVÄ-TEHTÄVÄN RATKAISTUASI,
JATKA LUKEMISTA. MUUSSA TAPAUKSESSA
PALAA SINNE, MISTÄ LÄHDIT!

SADEVESIVIEMÄRI

emoninen sihinä ja outo tympeä tuoksu täyttivät ilman, kun painelin seinäkiviä hahmottamani pääkallokuvion silmien kohdalta, ja seinään avautui jyristen aukko. Haju toi mieleen muiston luostarin yrttitarhasta, mutta en saanut kiinni, mikä se oli.

Pääni vaikutti raskaalta ja aistini kihelmöivät. Huomasin, että käytävä, joka vietti alaspäin, maan alle, oli elävä. Lattia tuntui pehmeältä niin kuin olisimme kävelleet käärmeennahalla. Kokeilin kädelläni seinää, ja se oli lämmin kuin kiven sisällä kiertäisi veri. Ilma oli yhä raskaampaa hengittää ja oli vaikea nähdä kunnolla eteensä.

Isä Sigfrid horjahti takanani, kaatui maahan ja jäi istumaan huohottaen ja henkeä haukkoen. Hänen nenänsä oli muuttunut sian kärsäksi ja hänen suupielistään valui kuola. Hän hinkui ja vinkui ja osoitti takapuoltani, jonne oli kasvanut siansaparo niin kuin korkkiruuvi. Muistin, kuinka isä Sigfrid oli kertonut Odysso-nimisestä merimiehestä, jonka miehistölle noita oli juottanut hullukaalijuomaa, minkä seurauksena jokainen mies oli muuttunut porsaaksi, eikä Odyssoksella ollut muuta keinoa kuin viedä miehistönsä lättiin ja toivoa, että taika raukeaisi.

Yritin puhua ja sanoa, että meidän piti jatkaa matkaa, mutta minunkin suustani tuli vain vinkunaa. Silmäni väsyivät. Olin tahtonut sulkea ne ja antaa unen ja unohduksen ottaa minut

lämpimään syleilyynsä. Jossain mieleni reunamilla kuitenkin ymmärsin, että meidän kävisi huonosti, elleimme pääsisi pois tämän myrkyllisen ilman voimapiiristä. Olimme hengittäneet jonkinlaisia myrkyä. Saraseeni oli ollut taitava ja pirullinen.

Raahasin isä Sigfridiä eteenpäin. Hän rötki henkensä hädässä, siihenä jatkui ja haju vain voimistui. Isä Sigfridin toinen jalkaterä muuttui sorkaksi ja kun hän ymmärsi sen, hän kauhistui entises-tään, mutta sai tästä myös voimaa ja lähti konttaamaan neljällä raajalla eteenpäin. Hänen munkinkaapunsa muuttui vaaleanpu-naiseksi ihoksi ja yhtäkkiä hänellä oli kaksi suurta siankorvaa, jot-ka lepattivat kuin huivi tuulessa, kun hän yritti kuulostella ääniä. Hänen katseestaan saattoi vielä tuntee vanhan isä Sigfridin, mutta silmät olivat jo alkaneet loitota toisistaan niin että kohta ne sijait-sisivat miltei ohimolla ja olisivat mantelinmuotoiset ja hailakat. Tunsin kuinka omatkin korvani muuttuivat ja samalla kuulin pa-remmin kuin koskaan aikaisemmin. Äskenen kuolemanhiljainen käytävä täyttyi nyt erilaisista tömhdyksistä ja askeleista ja vai-meista huudahduksista, jotka tulivat jostain kaukaa, ehkä linnan pihalta tai jopa muurien ulkopuolelta. Jossain kuulin lokin kirku-van, vaikka olimme maan alla. Myös hajuaistini oli parantunut, ja haistoin isä Sigfridin kitkerän hien hajun ja se häiritsti minua, vaikka aikaisemmin en ollut pannut asiaa merkille.

Minua järkytti tieto, että olimme muuttuneet sioiksi, enkä ehkä enää koskaan voisi kulkea kahdella jalalla ihmisten keskellä, vaan joutuisin kokemaan porsaan karun kohtalon. Tämä sai mi-nut muistamaan, että olimme käytävässä alun alkaenkin teuras-tusta paossa. Ihmistenkin kohtalo oli karu, eikä lopulta eronnut kauheasti siitä, miten sika päätti päivänsä.

Jatkoimme kipitystämme yhä syvemmälle paniikkiin ja käytä-vään, joka vietti aina vain alaspäin. Sihinä oli kuitenkin nyt lop-punut, eikä ilma tuoksunut enää kalmalle. Päinvastoin edessä nä-kyi valonkajoja ja käytävään tunki raitista, kylmää ilmaa.

Jouduimme kellarihuoneeseen, jonka katonrajasta soi valoa kalteri-ikkuna. Huoneen yhdellä seinällä seiso i suurikokoinen mies, jolla oli kädessä teurastuspuukko ja yllään teurastajan esiliina.

– Isompi ensin, hän sanoi ja nosti ase en ilmaan. Isä Sigfrid röhkäisi villisti ja lähti hyökkäykseen, sillä pako onkaan emme päässeet. Hän mylvi ja teutaro i kuin villisika ja onnistui yllätys-hyökkäyksellään pääsemään kamppailussa voitolle. Teurastajanpuukko katosi niin kuin sitä ei olisi koskaan ollutkaan ja tapahtui muutakin ihmeellistä: isä Sigfridin kärsä katosi, hänen korvansa olivat yhtäkkiä hänen omansa, suuret ihmiskorvat, jotka olivat kuulleet monenlaista, mutta tuskin mitään näin ihmeellistä. Sorkkaa ei ollut, vaan isän jalkaterä oli juuri sellainen, millaiseksi Hyvä Jumala sen oli muovannut. Kokeilin omaa takamustani ja saparo oli poissa. Saraseenin taika oli rauennut.

Teurastajaakaan ei ollut. Sen sijaan seinään oli kahlittu vanha partainen ukko, joka oli yltä päältä veressä ja eloton isä Sigfridin hyökkäyksen jäljiltä. Hänen silmänsä olivat auki ja katsoivat taivaan iloja – niin ainakin toivoin. Hänellä ei ollut mitään mahdollisuuksia puolustautua isä Sigfridin ruokapuukkoa vastaan, joka oli edelleen hänen kädessään ja tippui tuoretta verta.

– Näitkö Petrus! isä Sigfrid huusi ja osoitti huoneen nurkkaan ja edelleen käytävään, josta olimme tulleet. Pudistin päätäni, en ollut nähnyt mitään.

– Se oli itse piru joka täältä karkasi! Punaperseinen sarvipää, joka huijasi meidät kuvittelemaan asioita. Näithän sinäkin teurastajan, joka yritti meidät kaltata?

Sen minäkin olin nähnyt. Ehkä en ollut huomannut pirua, koska olin niin kokematon. Isä Sigfrid oli munkintoimensa ansiosta varmasti harjaantuneempi havaitsemaan piruja ja paholaisia kuin minä.

– Mitä olen mennyt tekemään! isä Sigfrid parahti nyt, kun katsoi uudestaan avutonta miestä, jonka oli tappanut. Hän luki

rukouksen miesparan sielun hyväksi ja teki ristinmerkin tämän kasvoille. Enempää ei ollut tehtävissä. Ukko näytti edelleen katselevan minua. Pelkäsin, että piru palaisi ja herättäisi ukon henkiin ja antaisi tälle karhun voimat, jotta hän voisi kostaa erehdyksemme. Sillä erehdys se oli ollut, saraseenin juoni. Hän oli laittanut salakäytävään hulluksi tekevää ilmaa ja virittänyt pirunansoja, joihin luvottomat tunkeilijat kompastuisivat. Millainen valta saraseenilla olikaan ollut, jos hän pystyi palkkaamaan avukseen noin kamalia voimia!

Isä Sigfrid oli kovasti poissa tolaltaan, koska oli antanut houkutella itsensä jumalattomaan tekoon.

– Minä, joka olen omistanut elämäni kuuliaisena palvelemaan Herraa ja toimittamaan hänelle uusia opetuslapsia, toimitin nyt sellaisen liiankin konkreettisesti, hän voivotteli, mutta ryhtyi sitten tuumiskelemaan sanojaan. Hän käveli muutaman kerran kellarin ympäri ja kohta hänen kasvoilleen levisi ymmärryksen tyytyväinen ilme. Isä Sigfrid ilmoitti, että eihän tässä oikeastaan ollut tapahtunut mitään pahaa:

– Tuo ukko oli vankina täällä, joten hän on joka tapauksessa paatunut murhamies, sillä eihän ketään syytöntä pidettäisi täällä. Hän oli myös pirun vallassa, mistä kauheudesta minä hänet vapautin. Ja koska vapautin hänet ja luin asiaan kuuluvat rukoukset, voimme olla varmoja, että hän on jo puhdistumassa kiirastulessa, eikä mene kauan niin hän pääsee paratiisiin niin kuin Herramme Kristus on meille luvannut. Näin ollen olen itse asiassa tehnyt Jumalalle otollisen teon, ja minua tulee siitä ennemminkin kiittää kuin soimata.

Kuulin isä Sigfridin äänestä, että mitä enemmän hän itselleen asiaa vakuutti, sitä varmempi hän asiastaan oli. Kohta hän jo uskoi, että ukko olisi varmasti kiittänyt tuskiensa poistamisesta, jos vain olisi enää sellaiseen kyennyt.

– Ajattelen kuitenkin, että meidän tulee pitää tämä hyvä teko omana tietonamme, eikä puhua siitä kenellekään, sillä tällaisella

asialla kehuminen voitaisiin helposti tulkita ylpeydeksi ja kiitoksen kaipuuksi, kun kuitenkin kauneinta on tehdä hyviä tekoja pyyteettömästi mitään vastalahjaa tai kehua niistä odottamatta. Eihän Herramme Kristuskaan ikinä tehnyt numeroa ihmeteoisiaan, vaan hänelle riitti, että ihmiset saivat esimerkiksi syödäkseen, kuten silloin, kun hän ruokki viisituhatta ihmistä viidellä leivällä ja kahdella kalalla, mikä oli melkoinen teko.

Myönsin, että oli varmasti paitsi viisasta, myös nöyrää olla nostamatta asiasta meteliä. Sitä paitsi tuskinpa ketään kiinnostaisi kuollut vanki, kun paraikaa koko Tukholman ylimystö pääsi hengestään, ja he sentään varmuudella olivat viattomia ja syyttömiä.

– Puhut viisaasti Petrus, joskin on muistettava, että tuskinpa hekään vallan viattomia olivat, sillä sellainen ei ole meistä kukaan ja joka on, heittäköön ensimmäisen kiven. Yleensä syyttömyys johtuu vain siitä, ettei ole tutkittu tarpeeksi.

Havahduimme siihen, että kalteri-ikkunan läpi kaikui huutoja ja monien askelten ääniä. Joku valitti pihalla ja väitti olevansa syytön, eikä olisi tahtonut lähteä sotilaiden mukaan, mutta metelistä päätellen hänellä ei ollut vaihtoehtoa. Isä Sigfrid huokaisi raskaasti poloisen kohtaloa ja sanoi:

– Syyttömiä tai emme, meidän on paras poistua täältä, ettemme joudu hirttojonon jatkoksi. Mutta mihin seuraavaksi? Ja millaisia paholaisen metkuja meillä on edessä? En erityisemmin viihtynyt porsaana, vaikka on myönnettävä, että haju- ja kuuloaistimukset olivat melkoisesti terävämpiä kuin tässä normaalissa tomumajassa, johon olen kuitenkin mielistynyt kaikkien näiden vuosien aikana.

En ehtinyt kaivaa karttaani esiin, kun ovelta kuului ääntä. Lukkoa avattiin. Huomiomme oli ollut niin kiinnittynyt vankipoloiseen, ettemme olleet lainkaan tutkineet huonetta, johon olimme saapuneet. Tietenkin tyrmässä oli myös tavallinen ovi, sillä jotain kautta vanki oli sinne täytynyt tuoda. Meillä ei ollut

aikaa etsiä salakäytävän jatkoa, eikä piilopaikkojakaan ollut, joten hätä ehti jo asettua taloksi mieleeni. Isä Sigfrid oli kuitenkin nopea ja viittasi minut oven saranapuolelle; ovi aukeni sisäänpäin, joten voisin olla näkymättömissä sen takana ainakin hetken. Itse hän asteli kuolleen ukon eteen ja alkoi mumista sielunmessua.

– Requiem aeternam dona eis, Dominee... isä Sigfrid lauloi monotonisella äänellä samalla hetkellä kun ovi aukeni ja sisään astui vartija miekka vyöllään. Isä Sigfrid ei häiriintynyt vartijasta ollenkaan, jatkoi vain messuansa ja nyökkäsi vartijalle lyhyen tervehdyksen ikään kuin ilmaistakseen, että oli nähnyt tämän.

Vartija hämmästyti kovasti nähdessään papin tyrmässään, mutta vielä enemmän hän pelästyi kun isä Sigfrid väisti ja vartija näki, kuinka hullusti vangille oli käynyt. Siinä mies roikkui kahleissaan yltä päältä veressä ja isä Sigfrid mumisi Agnus Deitä. Vartija oli niin puulla päähän lyöty, että odotti kunnes pappi oli saanut aamenensa sanottua, minkä jälkeen isä Sigfrid kääntyi vartijan puoleen ja pudisteli päätään. Hän kertoi, että ukko-parka oli tehnyt kauheimman rikoksen, minkä ihminen voi Jumalan silmissä tehdä ja riistänyt henkensä omin käsin.

– Rukoilen hänen puolestaan, mutta pyhään maahan häntä ei voi haudata.

Vasta nyt vartija sai koottua ajatuksensa ja kysyi, kuka isä Sigfrid oli ja miten hän tänne oli päässyt.

– Jumalan palvelijat pääsevät ovista, joista tavalliset ihmiset eivät pääse.

Seuraavaksi Sigfrid alkoi säättiä vartijaa ja syytti tätä ukkoparan kuolemasta, koska oli vartioinut tätä niin kelvottomasti. Hän uhkasi kertoa asiasta kuninkaalle ja muistutti, kuinka kätevästi hirttolava oli torilla jo pystyssä ja valmiiksi lämmitettykin niin että jahka oli aatelist ja porvarit saatu hoideltua, mukaan mahtui muitakin.

Vartija kalpeni tällaisesta puheesta ja alkoi sopertaa, että oli hoitanut työnsä aivan niin kuin oli käsketty, eikä kuolema mitenkään ollut hänen syytään, jos kerran vankiparka oli itse riistänyt ainokaisensa.

Isä Sigfridin oli pakko myöntää, että olihan se niinkin, ja että ehkä hän oli ollut liian karkäs tuomitsemaan vartijan, joka varmasti oli ammattimies:

– Suokaa anteeksi, mutta ymmärrättehän, että olin kovin järkyttynyt tästä hirmuisesta teosta, sieluparasta, joka esti itseltään pääsyn taivaan iloihin.

Vartija kiirehti sanomaan, että järkytys toden totta oli aivan ymmärrettävää ja että hän hakisi toverinsa ja he hoitaisivat ruumiin pois välittömästi, niin isän ei enää tarvitsisi katsella sitä.

– Hyvä. Minä odotan täällä, isä Sigfrid sanoi.

En voinut kuin ihailia isä Sigfridin rohkeutta ja röyhkeyttä, mutta nyt meille tuli kiire. Kaivoin kartan esiin. Salakäytävän jatko oli merkitty kellarin kauimmaiseen nurkkaan, eikä sitä ollut vaikea löytää. Kartan mukaan olisimme linnan muurin luona aivan kohta. Toivottavasti sieltä pääsisimme vapauteen.

Samalla hetkellä, kun pujahdimme käytävään, kuulimme, kuinka ovi jälleen aukeni:

– Missä se munkki on? toinen vartija kysyi.

– Kyllä hän oli täällä.

– Oletko juovuksissa? ääni jatkoi. – Mitä olet tehnyt vangille? Etkö tiedä, että kuningas henkilökohtaisesti käski, ettei hänelle saa tapahtua mitään.

– Hän riisti henkensä itse, vartija vastasi epävarmasti.

– Ollessaan kahlittuna seinään? Ilman veistä? toinen ihmetteli nyt selvästi kiukkuisena. – Sinulla on paljon selitettävää.

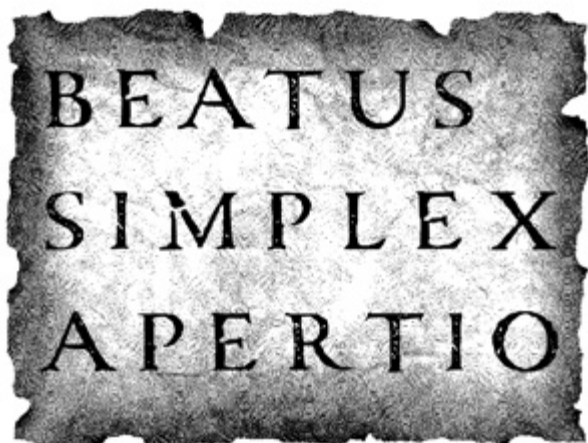
Emme jääneet kuuntelemaa kinaa, vaan kiiruhdimme eteenpäin ja toivoimme, ettei saraseeni olisi järjestänyt käytävään enempää pirunansoja. Käytävä kääntyili, leveni ja kapeni ja joka

askelella pelkäsimme hulluksi tekevää suihinää tai muuta ansaa, mutta mitään ei tapahtunut. Viimein kuulimme edestä kohinaa ja veden ääntä.

Olimme tulleet ovelle, jonka kalteri-ikkunan läpi näimme suuren viemäriin. Se ohjasi sadevesiä mereen. Vettä oli paljon, sillä oli satanut koko päivän. Olin näkevinäni, että kuohuissa oli häivähdys punaista kaikesta torilla vuodatetusta verestä, jonka sadevesi oli huuhdellut mukaansa.

Portti vain oli kiinni ja arvelin, että siitä ei helpolla mentäisi läpi. Kokeilin lukkoa, joka oli vahva, kalterit olivat paksua rautaa, eikä niiden välistä olisi mennyt kuin kissa.

Tuijotin ovea hyvän tovin, mutta en keksinyt miten oven saisi auki. Isä Sigfrid työnsi kätensä kaltereiden välistä ja tunnusteli oven toista puolta ja veti sieltä esiin paperin, jossa oli latinankielistä tekstiä:

Isä Sigfrid kyllä ymmärsi latinansa, mutta sanoi, ettei käsittänyt, miten lause voisi auttaa meitä. Minäkin ymmärsin sanat, mutta nyt kysymys ei ollutkaan niistä vaan siitä, että piti katsella asiaa niin kuin Jumala, kaiken ulkopuolelta. Ehkäpä käväistä jopa kaiken lopussa.

**KUN OLET RATKAISSUT PULMAN,
KATSO RATKAISUTAUUKOSTA (S. 222),
MILTÄ SIVULTA TARINA JATKUU.
JOS TARVITSET VINKKEJÄ TÄHÄN PULMAAN,
NE LÖYTYVÄT SIVULTA 215.**

JOS TULIT TÄLLE SIVULLE SIVULTA 187
LASKUSILTA-TEHTÄVÄN RATKAISTUASI,
JATKA LUKEMISTA. MUUSSA TAPAUKSESSA
PALAA SINNE, MISTÄ LÄHDIT!

PIISPANLINNA

rpisilla vartijan kasvoilla oli niin hämmästynyt ilme suorituksestamme, ettei hän osannut enää pilkata meitä lainkaan, vaan väistyi tieltämme niin kuin olisimme tappava tuuli tai vihollisen vasama. Hän unohti jopa sillan alas niin että isä Sigfrid muistutti häntä nostamaan sen, etteivät juutit pääsisi sitä kautta ryöstämään kirkon rikkauksia.

Ohjastin hevosen esilinnan pihalle ja näin kuinka itse herra piispa kiiruhti meitä vastaan. Hänellä oli pitkänomaiset kasvot niin kuin isä Sigfridilläkin, mutta hän oli paljon lyhyempi, laihempi ja jäntevämpi. Hänen nenänsä oli suora ja silmänsä lähellä toisiaan niin että näytti kuin hänen katseensa olisi ollut pisto. Hän oli pukeutunut hienosta keltaisesta kankaasta tehtyyn kaapuun, jota olisi tehnyt mieli silittää, niin kiiltävä se oli.

Kun herra piispa näki veljensä olevan juovuksissa, hänen sie-
raimensa levisivät kiukusta, jonka hän purki minuun:

– Etkö sinä kelvoton poika ole huolehtinut isä Sigfridistä? Miten herrasi ja hyväntekijäsi voi olla tuollaisessa kunnossa? Joutaisit jalkapuuhun tuollaisesta Jumalan palvelijan häpäisemisestä!

Painoin pääni katumuksen merkiksi, enkä ryhtynyt väittelemään, sillä otaksuin, että se vain pahentaisi asiaa. Isä Sigfrid otti mielenosoituksellisesti pitkän ryyppyn viinistään ja röyhtäisi. Arvid-piispa katsoi häntä paheksuen, mutta sen sijaan, että olisi

alkanut sättiä tätä, toivottikin meidät tervetulleeksi mitä kohteliaimmin ja kiitti hyvää veljeään, että tämä oli noudattanut kutsua.

– Minulla on teille uutisia ja mitä mielenkiintoisin tehtävä, hän sanoi. – Mutta ensin teidän, hyvä veljeni, täytyy levätä, sillä olette varmasti väsynyt nukuttuanne koko matkan.

Sitten piispa kääntyi ja asteli sisemmälle pihalle ja edelleen palatsiinsa, joka oli kolmikerroksinen ja näytti ulospäinkin jo sellaiselta, ettei edes Turussa ollut mitään vastaavaa.

Isä Sigfrid oli pöllämystyneen näköinen, hieroi särkeviä ohi-moitaan ja katseli ympärilleen ikään kuin ei haluaisi uskoa, missä olimme. Hän sulki silmänsä, huokaisi syvään ja ponnisti itsensä ylös. Hetken huojuttuaan kivetyllä pihamaalla hän löysi etsimänsä ja suunnisti käymälätornin suuntaan. Hän tunsu linnan hyvin.

Minulle sen sijaan kaikki oli ihmeellistä ja uutta ja jäin vain seuraamaan vilkasta elämää ympärillämme. Sotilaita ja talonpoikia kulki edestakaisin, vilinää oli kuin Suurtorilla. Tynnyreitä kuljetettiin kellariin, jostain kohosi paistetun leivän ihana tuoksu, ihmisten hälinää, huutoja, naurua ja mereltä kaikuvaa lокkien kirkunaa. Olisin voinut seurata sitä kaikkea koko päivän, ellei takaa olisi kuulunut kiukkuinen ääni:

– Hevonen pois tieltä, ei tämä mikään Viipurintie ole!

Puhuja oli talonpoika, joka yritti päästä ohitse käsikärryjensä kanssa. Niille oli ladottu jäniksennahkoja. Tartuin hevosta ohjaksista ja lähdin vartijan neuvon muistaen takaisin muurien ulkopuolelle, irrotin hevosen valjaista ja päästin sen laitumelle muiden kanssa. Se löntysteli sinne ja ryhtyi etsimään, löytyisikö vielä tähän aikaan maasta heinää nyhdettäväksi.

En tahtonut palata heti linnaan, joten kävelin rantaan katsomaan vettä. Se oli kirkasta ja kylmännäköistä. Rannan matala hiekkapohja kasvoi levää ja pyöreitä kiviä. Linnan ympärille oli aseteltu merenpohjaan seipäitä pystyyn, etteivät vihollisen laivat pääsisi liian lähelle. Mutta minä katsoin kauemmas. Katsoin

salmen taakse, josta avautui koko maailma. Vesi jatkui Ruotsiin ja Saksaan ja Ranskaan saakka. Kauemmaskin. Olin kuullut isä Sigfridin kertovan, että maailma on pallon muotoinen ja että jos lähtee yhteen suuntaan, palaa lopulta siihen, mistä on lähtenyt. Se oli omituinen ajatus, sillä ei ihminen voi elää pää alaspäin niin kuin täytyisi olla, jos kulkisi pallon alapuolelle. Toisaalta jos pallo olisi kyllin suuri, ehkä ylä- ja alapuolta ei olisi samalla tavalla. Ja suuri pallon täytyy olla, siitä ei ole kahta kysymystä. Pelkästään Tukholmaan kesti purjehtia monta päivää. Jos tietäisi laivan vauhdin ja mittaisi kauanko kestää, että sen masto häipyvä näkyvistä, voisi laskea pallon koon, ja se voisi auttaa merenkulkijoita.

Tukholma.

Siristin silmiäni ja yritin katsoa niin kauas kuin mahdollista, nähdä Tukholman kirkkojen tornit. Millaista siellä olisi? Se oli kuulemma kuin sata Turkua, vaikka siinä täytyykin olla liioittelua, sillä ei mikään paikka voi olla kuin sata Turkua. Mutta suuri se joka tapauksessa oli. Ja siellä jossain oli myös minun äitini, oma emoni, joka varmasti kaipasi poikaansa ja joka hetki mielti, miksi oli lähtenyt ja jättänyt lapsen taakseen. Ehkä hän ei ollut voinut palata. Kenties oli tullut este, joka oli niin suuri, ettei sitä käynyt ylittämisen. Niin sen täytyi olla. Ja siksi ainoa keino olisi, että minä menisin hänen luokseen. Etsisin äitini, ja tämä outo kaipaus ja suru, joka asui minussa, tyyntyisi ja häipyisi taivaisiin kuin kynttilän savu. Tukholma. Isä Sigfrid oli tämän tiedon minulle kerran humalapäissään livauttanut ja katunut sen jälkeen heti sanojaan ja väittänyt, että hän puhui viinihöyryjen kielellä, eikä häntä pitänyt ottaa tosissaan. Sitä minä en uskonut. Ongelma vain oli, että miten minä Tukholmaan pääsisin. Isä Sigfrid ei päästäisi minua ikinä, joten minun pitäisi karata laivan mukana.

Ajatus karkaamisesta kiehtoi ja pelotti. Niinköhän minusta olisi laivapojaksi? Hain rannalta litteitä kiviä ja ryhdyin heittelemään niitä veteen niin että ne liukuivat ja pompahtelivat veden

pintaa vasten. Kuta useampi pomppu, sen parempi. Meri oli kuitenkin vaarallinen ja säälimätön, lopulta kivi upposi pohjaan, vaikka kuinka pyristeli.

Tukholma.

Linnapihalla koetin etsiä isä Sigfridiä, mutta hän oli kadonnut. Sen sijaan jäin katsomaan kuinka ikäiseni poika kyni kanaa. Ruskeat höyhenet pöllöysivät hänen kourastaan, eläimen pää makasi maassa silmät auki niin kuin se ei olisi ymmärtänyt mitä tuleman piti. Kaulasta lähti verivana ja sen sisältä pursui jotain suonien tapaista. Nokka oli hieman auki. Näky oli tuttu ja aina uusi. Olinhan minä kyninyt kanoja, katkonut niiden kaulojakin, mutta silti se aina hätkähdytti. Sellainen oli Jumalan luoma maailman järjestys: yksi söi toisen jäädäkseen itse elämään, kunnes tuli joku vielä vahvempi, sota joka hävitti kaiken, kuningas, joka varmisti valtansa tai tauti, joka ei katsonut säätyä eikä arvoa, vaan vei ketnet halusi.

Jostain syystä mieleeni nousi kuva lapsuudesta, kun Turun ryöstön yhteydessä juuttirosvo ajoi rannassa takaa naista. Tämä juoksi henkensä kaupalla ja kantoi muassaan pussukkaa, johon oli varmaankin kietonut kaikki aarteensa. Kallo halkesi yhdellä miekan iskulla, ja toinen puoli päätä näytti hämmästyneeltä ja jotenkin pettyneeltä.

Poika huomasi, kuinka katselin häntä, ja repi elotonta kanaa entistä kiivaammin:

– Herra piispan kanakeittoon ei sovi jäädä höyheniä. Kuka sinä olet? hän kysyi.

Kerroin nimeni ja että olin herra piispan veljen palvelija. Se kuulosti hienommalta kuin olikaan. Melkein niin kuin tuntisin itse herra piispan. Vaikka olinhan minä hänet nähnyt aikaisemminkin.

**ISÄ SIGFRIDIN JA HÄNEN PALVELIJANSA
PETRUKSEN ON PAETTAVA LINNASTA ENNEN
KUIN HEILLE KÄY HUONOSTI, JA SE RIIPPUU
YHDESTÄ HENKILÖSTÄ – SINUSTA!
USKALLATKO OTTAA HAASTEEN VASTAAN?**

PELIN VAIKEUSTASO ON 15+

9 789510 491584

www.wsoy.fi

79.81

ISBN 978-951-0-49158-4